

“Uсталık” dönemini son hızla yaşıyoruz. Bir yandan 4+4+4 yasasıyla sermayenin istediği ucuz işgücünün yaratılması amacıyla gerekli altyapı tamamlanırken, diğer yandan –“torba yasa”lardan elde ettikleri deneyimle olsa gerek- “torba davalar” ile birbiriyle alakasız yüzlerce insan hapishanelere dolduruluyor ve inşa etmekte oldukları rejim için dikensiz bir gül bahçesi yaratılmaya çalışılıyor.

Atılan adımlar “cesur”laştıkça daha net anlaşılmaya başlanıyor: **Bir rejim yeniden inşa edilmeye çalışılıyor.** 1990’ların uzun süreli yönetememe krizi ve kirli bir savaşın çürütücü etkisi ile çözülmeye başlayan rejim, temel sınıfsal koordinatları aynı kalmak suretiyle bir yeniden inşa sürecini yaşıyor. Devletin, tarihsel olarak çözümsüzlüğe mahkum kadim çelişkileri, “varolanı sürdürmek için sürekli bir değişim şarttır” düsturundan hareketle, yeniden tariflenmeye çalışılıyor. Hiç kuşkusuz, bu önemli sosyolojik olgu, tahminlerin ötesinde ve uzun erimli toplumsal sonuçların da habercisi olabilir.

Büyük çaplı bütün özelleştirmelerin tamamlanması ile tüm kamusal alan tasfiye edilir ve paran kadar yaşa anlayışı tüm topluma büyük bir çürüme ve geleceksizlik sunarken, “dindar bir nesil” ve cemaatçi bir sahte-bütünlük yanılısamasıyla ezilen sınıfların her türlü hak arama mücadelesi toptan olanaksızlaştırılmak isteniyor.

Rejimi yeniden inşa etmek, tarihi de yeni baştan “yazmayı” gerektiriyor. Bunun en son örneği, tüm kurumları ve uygulamaları ile dimdik ayakta olan 12 Eylül’ü göstermelik bir yargılama konusu yapmalarındır. %10 seçim barajı ve tüm zamanların en anti-demokratik siyasi partiler yasası yürürlükteyken, YÖK, MGK vb. kurumlar varlığını koruyorken, kapsamlı ve açsözlü bir hesaplaşmanın hiç

bir emaresi görünmüyorken, bir kaç emekli darbeciyi ve belki ileride bazı uşakları yargı önüne çıkararak, 12 Eylül’ün, “Türk-İslam Sentezi” projesinin ürünü olan anlayış, tüm bu süreçlerdeki tavrını unutturarak, kendisini temize çekmeye çalışıyor.

Tarihsel deneyimimiz sonucunda açık ve net olarak biliyoruz: Darbeceri, “olağanüstü” dönemleri ancak örgütlü halkın tüm kesimlerinin birleşik eylemi yargılayabilir ve ancak bu hesaplaşma özgürleştirici bir ortama yol açabilir. Binlerce siyasetçi, öğrenci, bilim insanı, gazeteci içeride ve dışarıda hapsolmuşken, böyle bir hesaplaşmanın yaşandığının iddia edilmesi müthiş bir reklamcılık hamlesi olmaksızın öteye gidememektedir.

Geç kapitalizmin yıldız sektörü hiç kuşkusuz reklamcılık. Güncel “reklamcılar” bir diğer gözde konusu ise, aslında büyük bir aşağılık kompleksinin ve ergen travmasının tezahürü olan neo-Osmanlılık teorileridir. **Kendi iç çelişkilerini çözme iradesinden yoksun, gelir dağılımındaki adaletsizlik ve sınıfsal uçurumun utanç verici boyutlarda olduğu bir ülke yaratanların, alt-emperyal heveslerle maceracı adımlar atması en yumuşak tabirle kendi yaptığı reklama inanmaktır.** Oysa iyi “reklamcı”, kendi reklamına inanmamalıdır.

Bölgemiz yeniden şekilleniyor. Uluslararası emperyalist pazar paylaşım savaşının sıcak biçimler aldığı coğrafyamızda İran öncesi son hesaplaşma, Suriye gibi görünüyor. **Ancak diğer yandan Libya konusunda**

kendilerince geç kalanların, Suriye konusunda ise erken hareket ettikleri ortaya çıkıyor. Esad rejiminin tahmin edildiğinden dirençli çıkması ve ülkenin rejim tarafından dışlanmış stratejik konumdaki azınlıklarının, “muhalafet” saflarına henüz katılmamış olması, reklamcıların özenle parlatıkları “bölgeyi şekillendiren lider – model ülke” imajının yıldızlarını birer birer döküyor.

Daha da vahimi, halkların birbirine kırdırılması sonucu küresel egemenliklerini garanti altına alacak siyasi-coğrafi yeniden şekillenışı oluşturmak isteyen emperyalist güçlerin taşeronu olmak için yanıp tutuşan yeni elitler, binlerce yıldır birarada yaşamış kadim halkların birbirine kırdırılmasının, sonuçları asla önceden tahmin edilemeyecek bir kaos ve gözyaşı ikliminin yaratılmasına yol açacağını, ve hatta kendi hayallerinin ötesinde, ayaklarının altındaki zemini dahi ortadan kaldıracak bir altüst oluşu yaratabileceğini farketmiyor gibiler.

Tüm bu karamsar süreç, diğer yandan, “Ya Özgür Bir Toplum Ya Barbarlık” seçeneklerini daha bir kalın harflerle vurguluyor. Emeği ile geçinenlerin ve onların temsilcilerinin yıllardır söylemekte oldukları taleplerin daha da yaşamsal bir hale büründüğü bir döneme giriyoruz: **Halkların kardeşliği temelli aktif bir toplumsal barış savunuculuğu ve yaşamın (ve tabii doğanın da) metalaşmasına karşı, asla devlete indirgenmeyecek bir kavram olan kamunun savunusu, özelleştirme karşıtı mücadele.**

TOPRAĞA DÜŞEN

Ona “Haydi Savaşa dediler	Bir eş ve bir ana	Göğsünde bir oyuk
Başkaca birşey	Eline bir silah	Üç delik altında
Söylemediler	Tutuşturdular	“Ey bu topraklar için
Aldılar köyünden	Ve karşılaştı	Toprağa düşen”
Davulla zurnayla	Düşman ordular	Bir karış toprağın
Geride üç çocuk	Vurulup düştü	Var mıydı yaşarken?
	İlk çatışmada	Ataol BEHRAMOĞLU